

Cultura i Mitjans | Actualitzat el 27/03/2019 a les 09:29

«Els dies mentits», l'hora de la veritat més íntima

El segon text de Marta Aran puja a escena l'anorgàsmia femenina a la Sala Flyhard

Els dies mentits. | Sala Flyhard

Clara i directa: quina és la mentida més grossa que t'han dit mai? I quina és la més gran que has dit tu? Així arrenca *Els dies mentits* (<http://salaflyhard.tincticket.com/espectacle1.php?idEsp=82&c=1>), amb dues preguntes llençades al públic per part de la protagonista. Avís: és un espectacle que pretén la resposta del públic. El dia que el vaig veure, l'entusiasme d'un espectador concret no va afavorir gaire al ritme, a més de posar clarament de manifest que aquesta pretesa interacció no té cap incidència en el desenvolupament de la història.

A banda d'això i d'algun fragment a polir en la dramaturgia, com ara la barreja de presències generacionals, cal felicitar Marta Aran per portar a escena un tema inèdit i silenciats no només a la ficció: l'anorgàsmia femenina. A més, aborda el sexe femení des del punt de vista de la dona, mostrant quin és el seu plaer, què desitja o què se n'espera. També cal destacar la proposta perquè contribueix a la presència de textos escrits per dones joves a la nostra cartellera.

Títol: Els dies mentits
Dramaturgia i direcció: Marta Aran

Intèrprets: Lara Salvador

Ajudant de direcció: Muguet Franc

Escenografia: Elisenda Pérez

Il·luminació i so: Xavi Gardés

Vídeo: Alejo Levis

Dia i lloc: Dissabte, 16 de març. Fins al 8 d'abril

La dramaturga fa ús del monòleg i parteix de la mentida que construeix la protagonista per ser acceptada socialment i que en realitat es converteix en malestar contra ella mateixa. La història abraça quinze anys de vida que comencen a l'adolescència; temps del calendari que serveix d'instrument per marcar escenes i alhora construir un espai molt ben resolt gràcies a una sèrie de cubs.

Aran també signa la direcció. El muntatge és viu, recorre a l'humor molt encertadament i també capgira la situació cap al drama contingut. La responsable de la versemblança de tot plegat és la desimboltura interpretativa de Lara Salvador. De dicció clara i quotidiana ens mostra una jove atrevida, aparentment líder i segura d'ella mateixa. Ho fa amb el mot i també amb el moviment, ballant fantàsticament i imitant escenes íntimes. Salvador també té la capacitat de transmetre l'angoixa d'una malaltia i la valentia d'afrontar-la començant per l'acceptació i la veritat.